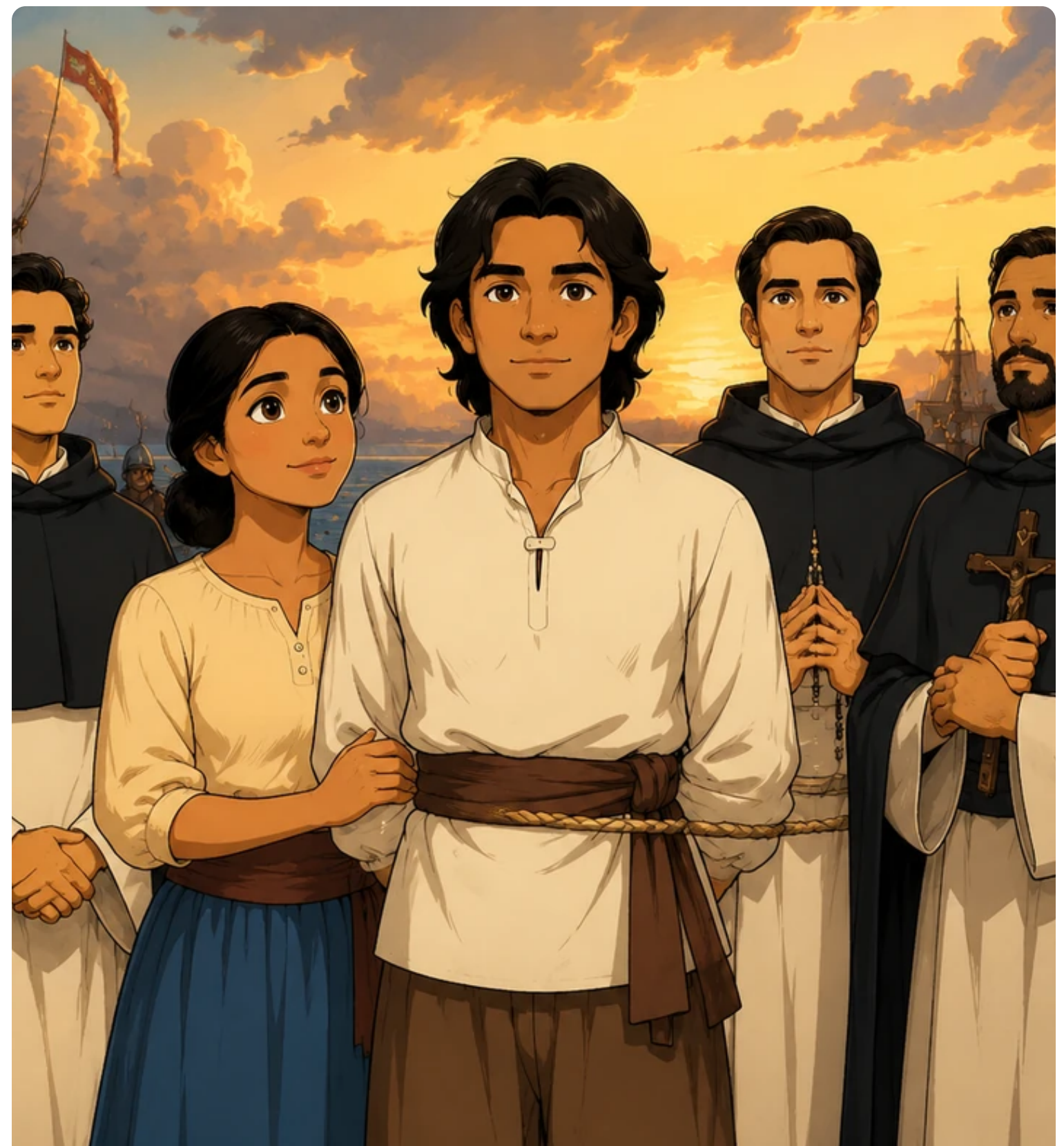

Ang Kuwento ni San Lorenzo Ruiz: Ang Unang Santong Pilipino

Louise Pangan

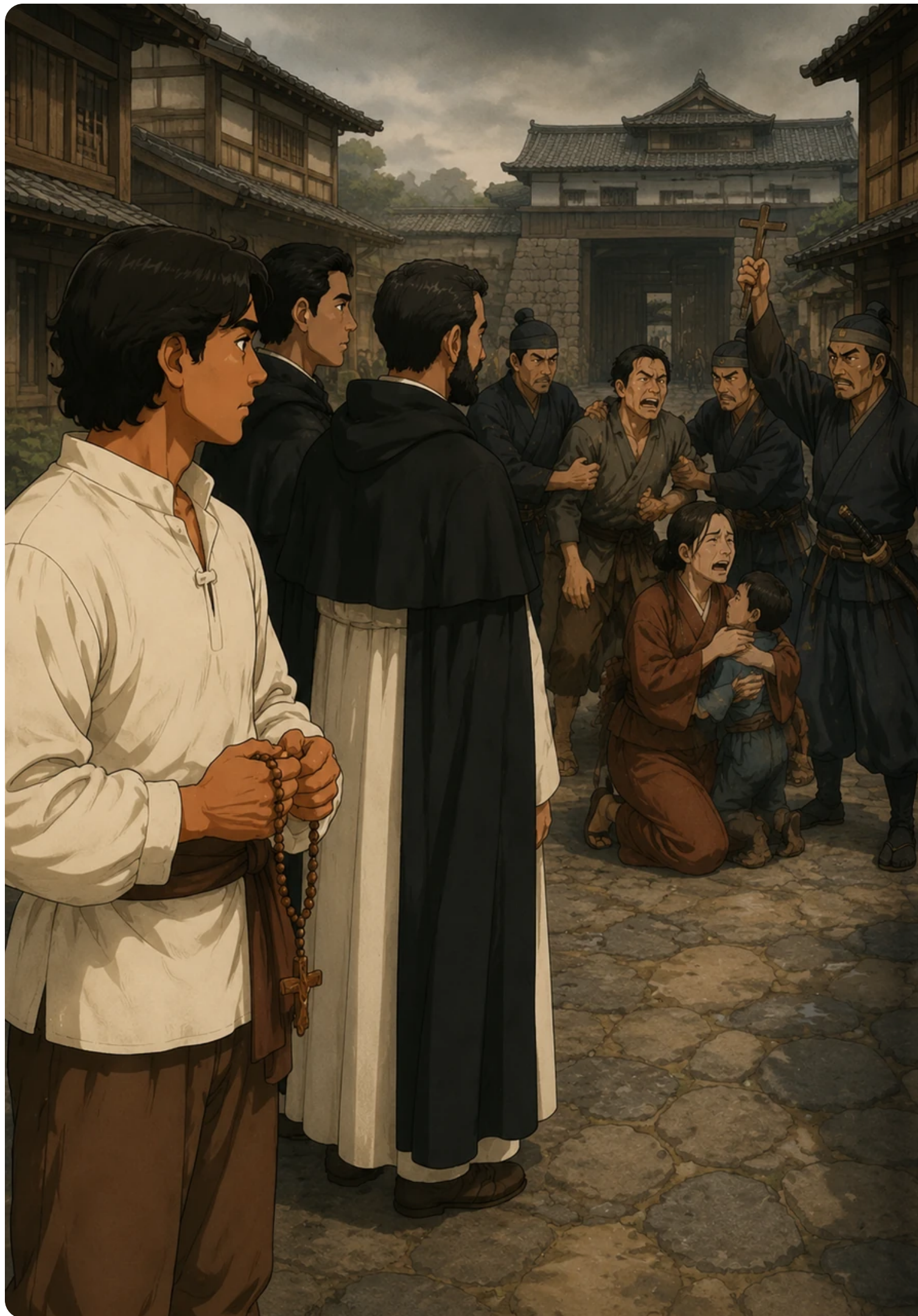
Noong unang panahon sa matahimik na bayan ng Binondo, Maynila, isinilang ang isang batang lalaki na pinangalanang Lorenzo Ruiz. Lumaki siya sa gabay ng kanyang amang Tsino at inang Pilipina, kung saan natuto siyang maging masipag at matulungin. Sa Simbahan ng Binondo, naglingkod siya bilang sakristan at tagasulat, habang pinalalalim ang kanyang pananampalataya sa Maykapal.

Nang siya ay lumaki, nakatagpo si Lorenzo ng pag-ibig at bumuo ng sariling pamilya kasama ang kanyang asawang si Rosario. Biniyayaan sila ng tatlong anak at namuhay nang payak ngunit puno ng pagmamahalan at pananalig. Masaya nilang itinaguyod ang pamilya sa pamamagitan ng kanyang pagsusulat at tapat na paglilingkod sa pamayanan.

Isang araw, naharap si Lorenzo sa isang malaking pagsubok nang pagbintangan siya sa isang krimen na hindi niya ginawa. Upang iligtas ang kanyang buhay at maprotektahan ang kanyang pamilya, napilitan siyang lumayo at sumama sa grupo ng mga misyonerong Dominikano. Sumakay sila sa isang barko patungong Japan nang walang kasiguruhan ang kanyang hinaharap.

Pagdating nila sa Japan, natuklasan nina Lorenzo at ng kanyang mga kasamang misyonero na mabilis na lumalaganap ang matinding pag-uusig laban sa mga Kristiyano. Ang pamahalaan doon ay galit sa bagong pananampalataya at hinuhuli ang sinumang tumatangging itakwil ang Diyos. Sa kabila ng panganib, nanatiling matatag si Lorenzo kasama ang kanyang mga kaibigang prayle.

Hindi nagtagal, nadakip si Lorenzo at ang kanyang tatlong kaibigang misyonero ng mga sundalo at dinala sa lungsod ng Nagasaki. Doon ay pilit silang pinangakuan ng kalayaan at kayamanan kung itatakwil lamang nila ang kanilang pananampalataya. Ngunit sa kabila ng takot at panggigipit, hindi natagag ang puso ni Lorenzo at ng kanyang mga kasama.

Pinarusahan si Lorenzo at ang kanyang mga kaibigan sa pamamagitan ng matinding paghihirap upang baliin ang kanilang kalooban. Nilagyan ng mga patpat na kawayan ang ilalim ng kanilang mga kuko at pinainom ng napakaraming tubig na pilit na inipit sa kanilang tiyan. Sa kabila ng matinding sakit, patuloy na nanalangin si Lorenzo at humingi ng lakas sa Diyos.

Humarap si Lorenzo sa kanyang mga tagapaglitis nang may buong tapang at karangalan. Inihayag niya ang mga sikat na salita na kahit magkaroon pa siya ng libo-libong buhay, buong puso pa rin niyang iaalay ang lahat para sa Diyos. Ang kanyang matatag na pahayag ay nag-iwan ng malalim na tatak sa puso ng bawat nakarinig.

Dinala si Lorenzo at ang kanyang mga kasama sa burol ng Nishizaka upang patawan ng pinakamabigat na parusa. Isinailalim sila sa parusang ana-tsuri kung saan sila ay binitin nang pabaligtad sa ibabaw ng isang malalim na balon at pitak ng lupa. Sa kabila ng kadiliman at hirap, nanatiling buo ang pananampalataya ni Lorenzo hanggang sa kanyang huling hininga.

Ipinagkaloob ni Lorenzo at ng kanyang tatlong kaibigan ang kanilang buhay noong Setyembre 29, 1637, at naging mga dakilang martir ng pananampalataya. Ang kanyang sakripisyo ay naging liwanag at inspirasyon sa buong mundo, partikular sa mamamayang Pilipino. Ipinakita niya na ang tunay na pananalig ay hindi kayang buwagin ng kahit anong uri ng paghihirap o takot.

Noong 1987, idineklara ni Papa Juan Pablo II si Lorenzo Ruiz bilang pinakaunang Santong Pilipino, at itinakda ang Setyembre 28 bilang kanyang araw ng kapistahan. Ang buhay ni San Lorenzo Ruiz ay nagpapaalala sa atin ng kahalagahan ng katapatan, katapangan, at walang hanggang pagmamahal sa Diyos sa gitna ng anumang pagsubok sa buhay.